

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Zbigniew Szpanowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 czerwca, 15 października 2015 roku, 26 stycznia, 5 kwietnia, 28 czerwca i 19 lipca 2016 roku sprawy:

1. M. G. syna A. i H. z domu M. urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku w nieustalonym miejscu i w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem (...) S.A. w postaci pieniędzy w kwocie ogólnej 30.500 złotych poprzez wprowadzenie w błąd ubezpieczyciela co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego w dniu 30 marca 2013 roku na ul. (...) w G., okoliczności jego przebiegu i danych personalnych uczestników czym działał na szkodę (...) S.A.

to jest o przestępstwo określone w art. 286§1 k.k.

2. I. G. (1) córki W. i K. z domu L., urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 17 kwietnia 2013 roku do 14 sierpnia 2013 roku w nieustalonym miejscu i w G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem (...) S.A. w postaci pieniędzy w kwocie ogólnej 30.500 złotych poprzez wprowadzenie w błąd ubezpieczyciela co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego w dniu 30 marca 2013 roku na ul. (...) w G., okoliczności jego przebiegu i danych personalnych uczestników czym działał na szkodę (...) S.A.

to jest o przestępstwo określone w art. 286§1 k.k.

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w okresie do 20 sierpnia 2013 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z co najmniej dwoma innymi osobami, oraz że posłużyli się jako autentycznymi uprzednio podrobionymi dokumentami, w których to podrobiono podpis I. K. i M. Ł., przesłanymi pokrzywdzonemu ubezpieczycielowi (...)U. S.A. mailowo za pośrednictwem sieci internet tj. zgłoszeniem szkody komunikacyjnej z 17 kwietnia 2013 roku, umowy kupna sprzedaży z dnia 27 marca 2013 roku, oświadczeniem właściciela uszkodzonego pojazdu, oświadczeniem z dnia 30 marca 2013 roku, upoważnieniem z dnia 2 maja 2013 roku, kwalifikowanego z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na mocy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazuje go na karę **roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k.** wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości **100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;**

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art.69§1 i 2 k.k. w związku z art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres **3 (słownie: trzech) lat tytułem próby**;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. G. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...)U. S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 35.000,00 (słownie: trzydzieści pięć tysięcy) złotych;

IV. oskarżoną I. G. (2) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu;

V. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art.627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),30 (słownie: tysiąc dwieście osiemdziesiąt sześć i 30/100) złotych tytułem 1/2 wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 580 (słownie: pięćset osiemdziesiąt) złotych;

VI. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w zakresie jakim uniewinniono oskarżoną I. G. (2) obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 40/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. G. (2) i M. G. są małżeństwem. Mieszkają wspólnie w lokalu przy ul. (...) w G.. W tej samej klatce, w lokalu nr (...) zamieszkuje znajomy M. G., J. R.. W 2013 roku I. G. (2) prowadziła działalność gospodarczą w postaci zakładu fryzjerskiego położonego w budynku przy ul. (...). M. G., który także był przedsiębiorcą, prowadził warsztat samochodowy położony w tym samym budynku.

Dowody: dane dotyczące oskarżonej I. G. (2) - k. 300-300v, 302; dane dotyczące oskarżonego M. G. - k. 305-305v, 307; zeznania świadka A. G. - k. 252v; zeznania świadka Ł. P. -k. 395; notatka urzędowa - k. 397; zeznania świadka B. P. - k. 454v, 635;

M. G. był właścicielem pojazdu marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr VIN (...). Oskarżony zakupił ten pojazd dnia 28 marca 2013 roku od D. F., przedsiębiorcy prowadzącego komis samochodowy. W momencie wydania pojazd nie miał istotnych uszkodzeń. J. R., z kolei, użytkował w tym czasie pojazd marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr VIN (...), którego właścicielem był jego ojciec, M. R.. W marcu 2013 roku, pojazd posiadał zarysowania powłoki lakierniczej w przedniej części, powstałe na skutek zderzenia z tramwajem.

Dowody: zeznania świadka M. R. - k. 189; zeznania świadka J. S. k. 195v-196; zeznania świadka M. Ł. - k. 152, 634v; zeznania świadka D. F. - k. 217; zeznania świadka J. R. - k. 511v, 635v; kopia zgłoszenia szkody komunikacyjnej - k. 22-23; kopia dowodu rejestracyjnego - k. 156;

Nieustalonego dnia po zakupie, jednak nie później niż 17 kwietnia 2013 roku, samochód marki A. (...) należący do M. G. uległ uszkodzeniu – w jego przedniej części powstały wgniecenia obejmujące m. in. maskę, zderzak oraz tablicę rejestracyjną. Zdarzenie, które doprowadziło do powstania powyższych uszkodzeń, nie wywoływało obowiązku zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela. Mimo to, M. G. postanowił dochodzić odszkodowania. W tym celu, udał się do J. R., którego poprosił o wypisanie dla niego oświadczenia zawierającego wzmiankę kolizji samochodowej, która w rzeczywistości nie miała miejsca. Po namowach, J. R. zgodził się i podał M. G. nazwę swojego ubezpieczyciela oraz numer polisy OC. Następnie, M. G. spotkał się ze swoją znajomą A. G., która zgodziła się odebrać odszkodowanie za pośrednictwem swego rachunku bankowego. Wreszcie, M. G. udał się do nieustalonej osoby, która sporządziła na jego prośbę następujące dokumenty:

- umowę sprzedaży pojazdu na formularzu datowaną na dzień 27 marca 2013 roku, zawartą rzekomo pomiędzy M. Ł. a I. K. zamieszkałą w R. przy ul. (...) – dokument ten został opatrzony podrobionymi podpisami o treści, odpowiednio (...) oraz (...);
- pisane odrębnie oświadczenie datowane na dzień 30 marca 2013 roku – dokument ten zawierał opis rzekomej kolizji, do której miało dojść tego dnia o godzinie 20:00 na ul. (...) w G. – zgodnie z opisem, pojazd O. (...) o nr rej. (...) zjechał nagle na przeciwległy pas jezdni i uderzył w lewy przedni narożnik pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego kierująca tym pojazdem I. K. zjechała na pobocze i uderzyła czołowo w przydrożne drzewo - dokument ten został opatrzony podrobionym podpisem o treści (...).

Następnie, dnia 17 kwietnia 2013 roku, korzystając z komputera zainstalowanego w mieszkaniu przy ul. (...) w G., M. G. wysłał drogą elektroniczną zgłoszenie rzekomej szkody na adres poczty elektronicznej spółki (...) S.A. W tym celu, posłużył się utworzoną tego samego dnia, skrzynką pocztową caspri2000@wp.pl, zarejestrowaną na dane I. K.. Do zgłoszenia załączył skany wymienionych wyżej dokumentów, a także skan dowodu rejestracyjnego pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) oraz skany dowodu osobistego i prawa jazdy I. K.. Po otrzymaniu zgłoszenia, spółka (...) S.A. wysłała do J. R. formularz zatytułowany (...) z datą 22 kwietnia 2013 roku. drogą J. R. wypełnił formularz, potwierdzając okoliczności kolizji opisane w piśmie datowanym na dzień 30 marca 2013 roku, sporządzonym rzekomo przez I. K., oraz opatrzył dokument podpisem. Następnie przekazał go M. G., który odesłał go ubezpieczycielowi. W tym samym czasie, (...) S.A. wysłała do M. G. (w przekonaniu, że koresponduje z I. K.) na skrzynkę pocztową caspri2000@wp.pl formularze zatytułowane „Zgłoszenie szkody telekomunikacyjnej” oraz (...). Nieustalona osoba, działająca na prośbę M. G., wypełniła oba formularze własnoręcznym piśmem i opatrzyła je podpisami (...), przy czym drugim z wymienionych dokumentów, jako osobę upoważnioną do odbioru odszkodowania, wymieniła A. G., podając numer jej rachunku bankowego: (...). M. G. odesłał skany tych dokumentów na adres poczty elektronicznej (...) S.A.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. - k. 716; zeznania świadka J. R. - k. 511v, 635v; zeznania świadka I. K. - k. 4-4v, 633-633v; zeznania świadka K. L. k. 98-99, 186v, 634v; zeznania świadka M. Ł. - k. 152, 634v; zeznania świadka Ł. P. - k. 395, 635; zeznania świadka J. S. - k. 195v-196; umowa sprzedaży - k. 24; kopia dowodu osobistego i prawa jazdy I. K. - k. 25; kopia dowodu rejestracyjnego - k. 27-27v, 46-46v; kopia oświadczenia właściciela uszkodzonego pojazdu - k. 28; kopia oświadczenia dotyczącego kolizji drogowej z dnia 22 kwietnia 2013 roku - k. 31; kopia kosztorysu - k. 44-45; kopia umowy komisji - k. 169; zestawienie logowań - k. 251; lista logowań z konta caspri2000@wp.pl - k. 330-333; pismo (...) S.A.; - k. 371-372; notatka urzędowa - k. 336; protokół oględzin płyt CD z załącznikami - k. 409-447; pismo (...) sp. z o.o. - k. 407, 509; pismo (...) sp. z o.o. - k. 381; opinia biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego - k. 461-498;

W celu weryfikacji zaistnienia szkody, (...) S.A. poleciła swemu pracownikowi, Ł. P., dokonanie oględzin pojazdów biorących rzekomo udział w kolizji. Czynność ta, w odniesieniu do pojazdu marki A. (...) została przeprowadzona dnia 25 kwietnia 2013 roku, zaś w odniesieniu do pojazdu marki O. (...), dnia 27 kwietnia 2013 roku. W obu przypadkach oględziny odbyły się warsztacie przy ul. (...) w G., który został wskazany ubezpieczycielowi przez zgłaszającego szkodę. Pod koniec kwietnia 2013 roku, ubezpieczyciel zażądał od poszkodowanej, by ponownie przedstawiła upoważnienie do odbioru odszkodowania, opatrzone tym razem podpisem notarialnie poświadczonym. Nieustalona osoba, na prośbę M. G., wypisała wówczas własnoręcznie treść odszkodowania, po czym umieściła na dokumencie oznaczenia stwarzające pozory, że złożenie podpisu pod oświadczeniem odbyło się w obecności notariusza M. D.. Dnia 10 maja 2013 roku, ubezpieczyciel uznał zgłoszone żądanie i przyznał na rzecz I. K. kwotę 28.517,33 złotych tytułem odszkodowania. Dnia 15 maja 2013 roku, (...) S.A. przelała tę kwotę na rachunek bankowy A. G.. Następnego dnia, A. G. udała się do oddziału Banku (...) S.A., gdzie wypłaciła całość przelanych środków, po czym przekazała je M. G..

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. k. 716; zeznania świadka I. K. - k. 4-4v, 633-633v; zeznania świadka K. L. - k. 98-99, 186v, 634v; zeznania świadka A. G. - k. 252v, 633v-634; notatka urzędowa - k. 336; zeznania świadka Ł. P. k. 395, 635; decyzja wypłaty odszkodowania - k. 111; historia rachunku bankowego - k. 244-250; lista logowań z konta caspri2000@wp.pl - k. 330-333; pismo (...) sp. z o.o. - k.381; pismo (...) sp. z o.o. - k. 407, 509;

Po otrzymaniu środków od A. G., M. G. postanowił dochodzić od ubezpieczyciela dodatkowego odszkodowania. W związku z tym, dnia 21 maja 2013 roku, posługując się skrzynką pocztową caspri2000@wp.pl i w dalszym ciągu podając się za I. K., zażądał przeprowadzenia dodatkowych oględzin przez ubezpieczyciela. W związku z tym, pracownik spółki, Ł. P., udał się do warsztatu przy ul. (...) i dokonał kolejnych oględzin pojazdu marki A. (...) oraz wykonał kosztorys naprawy. W świetle poczynionych ustaleń, ubezpieczyciel stwierdził, że przewidywany koszt naprawy przewyższył wartość pojazdu. W związku z tym, powstała szkoda zakwalifikowana jako szkoda całkowita i uznano, że wartość szkody stanowi różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu a wartością pozostałości. W efekcie, ubezpieczyciel podjął decyzję o dopłacie odszkodowania wysokości 1.982,67 złotych. Dnia 20 sierpnia 2013 roku, (...) S.A. przelała tę kwotę na rachunek bankowy A. G.. Dnia 29 sierpnia 2013 roku, A. G. udała się do jednego z (...) bankomatów, gdzie wypłaciła kwotę 1.980 złotych, którą przekazała I. G. (2). Ta zaś, przekazała następnie pieniądze M. G..

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. G. - k. 716; zeznania świadka I. K. - k. 4-4v, 633-633v; zeznania świadka A. G. - k. 252v, 633v-634; zeznania świadka Ł. P. - k. 395, 635; zeznania świadka K. L. - k. 98-99, 186v, 634v; korespondencja e-mailowa - k. 105-109; pismo (...) S.A. - k. 113; historia rachunku bankowego - k. 244-250; lista logowań z konta caspri2000@wp.pl - k. 330-333; notatka urzędowa - k. 336; opinia biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego - k. 461-498;

Niezadowolony z rozmiarów uzyskanego odszkodowania, M. G. postanowił skorzystać z pomocy prawnej. W tym celu, na początku grudnia 2013 roku, udał się do nieustalonego mężczyzny. Mężczyzna ten, na jego prośbę, udał się do kancelarii (...) położonej w G. przy ul. (...) w G., by zlecić mu reprezentowanie I. K. w sprawie przeciwko ubezpieczycielowi. Po przedstawieniu sprawy, adwokat M. Ż. wręczył owemu nieustalonemu mężczyźnie wzorzec pełnomocnictwa do wypisania przez mocodawczynię. M. G. przekazał następnie ów wzorzec nieustalonej osobie, która wypełniła go własnoręcznie, wskazując rodzaj sprawy, oraz opatrzyła go datą „05.12.2013” i podpisem o treści (...). Następnie, ten sam nieustalony mężczyzna ponownie udał się do kancelarii (...), gdzie wręczył mu przygotowany w ten sposób dokument. Dnia 6 grudnia 2013 roku, adwokat M. Ż. nadał na adres (...) S.A. pismo zawierające żądanie wypłaty pełnego odszkodowania. Załącznikiem do tego pisma było wymienione wyżej pełnomocnictwo.

Dowody: zeznania świadka M. Ż. - k. 698, 715; pismo; zeznania świadka K. L. - k. 98-99, 186v, 634v; adw. M. Ż. - k. 283; kopia pisma adw. M. Ż. z dnia 6 grudnia 2013 roku - k. 284-286; pełnomocnictwo k. 403; opinia biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego - k. 461-498;

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego:

a. podpis (...) widniejący na dokumencie zatytułowanym (...) datowanym na 5 grudnia 2013 roku nie został nakreślony przez I. K., I. G. (2), M. Ł., J. R., J. S., ani D. F.. W przypadku grafizmu M. G., M. R., A. G., ze względu na brak adekwatnych treściowo zapisów, nie jest możliwe efektywne podjęcie zleconych badań.

b. Obraz rękopisów podpisów (...) widniejących na kopii dokumentu „Zgłoszenie szkody komunikacyjnej” o numerze (...) datowanym na 17.04.2013 r. (k. 22-23), rewersie kopii dokumentu „Zgłoszenie szkody komunikacyjnej” o numerze (...) datowanym na 17.04.2013 r. (k. 47), oraz kopii dokumentu „Zgłoszenie szkody komunikacyjnej” o numerze (...) datowanym na 17.04.2013 r. (k. 128), a także zapisów słowno-cyfrowych i podpisów (...) widniejących na kopiach dokumentów (...) datowanych na 27.03.2013 r. (k. 24, 49, 126), kopiach dokumentów (...) (k. 28, 48, 129), kopiach dokumentu (...) datowanego na 30.03.2013 r. (k. 29, 114), kopiach dokumentu (...) datowanego na 20.05.2013 (k. 30, 50, 124) – to kopie techniczne wykazujące podobieństwa i odmienności z grafizmem M. G. oraz odmienności z grafizmem pozostałych osób podlegających badaniu. Przeprowadzanie badań wskazujących/wykluczających wymaga dostarczenie dokumentów w oryginale.

c. Obraz podpisów (...) widniejących na kopiach dokumentów (...) datowanych na 27.03.2013 r., to kopie techniczne wykazujące odmienności z grafizmem M. Ł.. W przypadku pozostałych osób, ze względu na brak adekwatnego treściowo materiału porównawczego, badań nie przeprowadzono.

d. Obraz zapisów i podpisu (...), widniejące na kopiach dokumentu (...), datowanego na 22.04.2013 r. (31-32, 61, 116-117), to kopie techniczne. Ze względu na występujące zaburzenia, jakość odwzorowania linii graficznej, efektywne przeprowadzenie badań wymaga dostarczenie dokumentów w oryginale.

Dowód: opinia biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego - k. 461-498;

Przesłuchiwana dnia 14 lipca 2014 roku w postępowaniu przygotowawczym, oskarżona I. G. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia oskarżonej I. G. (2) - k. 301;

Przesłuchiwany dnia 14 lipca 2014 roku w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony M. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego M. G. - k. 306;

Przesłuchiwana na rozprawie dnia 5 kwietnia 2016 roku, oskarżona I. G. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że nie była w kancelarii u adwokata M. Ż. oraz, że nie ma nic wspólnego z tą sprawą.

Vide: wyjaśnienia oskarżonej I. G. (2) - k. 697;

Przesłuchiwany na rozprawie dnia 28 czerwca 2016 roku, oskarżony M. G. oświadczył, iż częściowo przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przyznaje się, że wspólnie z panią G. doprowadzili do pewnego stanu rzeczy i do kontaktów z sąsiadem. Jego żona nie miała z tym nic wspólnego. Z panią G. łączyły go w tamtym czasie bliskie relacje towarzyskie. Jej zeznania, to zemsta za ich zerwanie. Jego żona o niczym nie wiedziała. To była inicjatywa G.. On nie wie, czemu G. zeznała, że jego żona miała jakkolwiek styczność z tą sprawą i przekazała jej pieniądze. Żona nie mogła wiedzieć skąd były te pieniądze. On nie miał nic wspólnego z wysyłaniem jakichkolwiek pism do adwokata i TU.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego M. G. - k. 716;

Oskarżony M. G. jest osobą niekarną – doszło do zatarcia uprzedniego skazania.

Dowody: karta karna - k. 692-693; notatka urzędowa - k. 717;

Oskarżona I. G. (2) nie była dotąd karana.

Dowód: karta karna - k. 691;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się na zeznaniach świadków Ł. P., D. F., M. R., K. L., J. S., M. Ł., D. F., B. P., M. Ż., opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego, a także na zebranych dokumentach urzędowych i prywatnych. Wyjaśnienia oskarżonego M. G., a także zeznania świadków J. R. i A. G., posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych w takim zakresie, w jakim zostały uznane za wiarygodne.

Na wstępie należy podkreślić, iż w świetle zebranego materiału dowodowego kwestia sprawstwa M. G. nie budzi wątpliwości. **Oskarżony M. G.** w swych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przyznał, iż wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał wyłudzenia odszkodowania od (...) S.A., poprzez zgłoszenie kolizji drogowej, która w rzeczywistości nie zaistniała. Przyznanie M. G. nie było najjistotniejszym dowodem potwierdzającym jego sprawstwo. Za przypisaniem oskarżonemu zarzucanego mu czynu przemawiają przede wszystkim zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. W szczególności, świadek **A. G.** przyznała, że na prośbę M. G. zgodziła nie na przekazanie odszkodowania na jej rachunek bankowy, a następnie przekazała oskarżonemu pieniądze otrzymane drogą przelewu. Świadek **J. R.**, sąsiad I. i M. G. zeznał, z kolei, że w trakcie rozmowy na klatce schodowej, oskarżony poprosił go o sporządzenie oświadczenia opisującego fikcyjną kolizję, w którym miał przyznać się do jej

spowodowania. Świadek przyznał, iż wypełnił własnoręcznym pismem formularz otrzymany swego ubezpieczyciela, po czym przekazał go M. G.. Za sprawstwem M. G. przemawia również szereg dowodów pośrednich o charakterze obiektywnym. Z informacji przekazanych przez operatorów internetowych (k. 381, 407, 509) wynika, iż do założenia skrzynki pocztowej caspri2000@wp.pl oraz nadawania korespondencji elektronicznej do ubezpieczyciela sprawca posłużył się łączem internetowym zainstalowanym w mieszkaniu I. i M. G., położonym w budynku przy ul. (...) w G. – świadek **B. P.** w swych zeznaniach potwierdziła, że prócz oskarżonych i ich córki, w lokalu tym nie zamieszkują inne osoby. Wreszcie, istotne jest również to, że oba pojazdy, które miały brać udział w rzekomej kolizji należały odpowiednio do oskarżonego M. G., jak i ojca J. R., M. R.. Co więcej, do oględzin obu pojazdów (przeprowadzonych przez pracownika ubezpieczyciela, Ł. P.), doszło w warsztacie prowadzonym przez oskarżonego M. G. przy ul. (...). Zebrany materiał dowodowy w pełni zatem potwierdza przyznanie się oskarżonego M. G. do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd dał zatem wiarę tej części jego wyjaśnień. Jednocześnie, Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim stwierdził on, że to A. G. była inicjatorką popełnienia przestępstwa. Doświadczenie życiowe każe sądzić, że pełniła ona przy popełnieniu badanego czynu jedynie rolę służebną – oskarżony przyznał bowiem, iż A. G. przekazała mu pieniądze uzyskane od ubezpieczyciela, a przy tym, to M. G. wziął na siebie największe ryzyko niepowodzenia planu, angażując do niego własny samochód oraz podszywając się za I. K. przy pomocy podrobionych dokumentów oraz skrzynki pocztowej caspri2000@wp.pl.

Świadek **I. K.** opisała okoliczności, w jakich dowiedziała się, że nieznana jej osoba podszyła się pod nią, w celu wyłudzenia odszkodowania. Zeznała m. in., że otrzymała od ubezpieczyciela (...) S.A. powiadomienie o likwidacji szkody komunikacyjnej w kwocie 57.000 złotych. Świadek była zaskoczona pismem, gdyż nigdy brała udziału w kolizji. Nadto nigdy nie była właścicielką A. (...) i nie upoważniała do odbioru odszkodowania.

Z kolei, świadek **K. L.** opisał okoliczności związane ze zgłoszeniem rzekomej szkody przez osobę podającą się za I. K.. Zeznał, w szczególności, iż zgłoszenia dokonano drogą mailową za pomocą skrzynki caspri2000@wp.pl. (...) drogą przesłano kopie dokumentów w postaci dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego, prawa jazdy oraz umowy sprzedaży pomiędzy M. Ł. a I. K.. Jako osobę upoważnioną do odbioru odszkodowania, sprawca wskazał A. G., podając numer jej rachunku bankowego. Ponieważ spółka miała wątpliwości co do tożsamości poszkodowanej, zażądano przesłania oświadczenia z podpisem notarialnie poświadczonym. Sprawca przesłał kopię takiego oświadczenia również za pomocą skrzynki caspri2000@wp.pl

Sąd dał wiarę zeznaniom I. K. i K. L., gdyż były logiczne i konsekwentne, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z dokumentami prywatnymi pochodzącymi z akt szkody komunikacyjnej spółki (...) S.A.

Świadkowie **M. Ł. i D. F.** opisać okoliczności związane z pochodzeniem pojazdu marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr VIN (...). Ich zeznania doprowadziły do ustalenia, że właścicielem pojazdu, w momencie dokonania czynu był M. G.. Dowody te w pełni korespondują z treścią umów przedłożonych przez Urząd Miejski w G. (k. 155-171).

Świadek **M. Ż.** zaprzeczył, jakoby to oskarżony M. G. był mężczyzną, który w grudniu 2013 roku zlecił mu prowadzenie sprawy na rzecz I. K. i dostarczył wypisane rzekomo przez tę osobę pełnomocnictwo. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. Ż., gdyż były logiczne, a brak jest dowodów mogących podważyć ich wiarygodność.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **B. P.**, ponieważ były one logiczne i dotyczyły okoliczności bezspornej, tj. faktu zamieszkiwania obojga oskarżonych, wraz z córką, w lokalu przy ul. (...).

W świetle zebranych dowodów nie miały istotnego znaczenia zeznania świadka **J. S.**, która podała, iż nie przypomina sobie, czy w momencie zakupu, pojazd marki O. (...) przekazany przez J. R., miał uszkodzenia świadczące o kolizji.

Nie miały również znaczenia zeznania świadka **M. R.**, który podał, że wprawdzie był właścicielem pojazdu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr VIN (...), lecz samochód ten używany był wyłącznie przez jego syna J..

Jak wspomniano wyżej, Sąd oparł swe ustalenia na zeznaniach świadków **J. R. i A. G.** Tym niemniej, za niewiarygodne należało uznać ich zeznania, w zakresie, w jakim podawali oni, iż nie mieli świadomości tego, iż wykonanie próśb M. G. (tj. odpowiednio wypisanie stwierdzającego nieprawdę oświadczenia oraz udostępnienie rachunku bankowego), stanowi element realizacji przestępnego planu. W ocenie Sądu, z psychologicznego punktu widzenia, mało prawdopodobne jest to, iż A. G. zupełnie bezrefleksyjnie zgodziła się udostępnić rachunek bankowy, nie dopytując oskarżonego o powody takiej prośby – nawet przy założeniu, że łączyła ją ze znajomym bardzo bliska znajomość. Należy wręcz uznać, że sytuacja taka wzbudziłaby podejrzliwość nawet pomiędzy członkami najbliższej rodziny. Natomiast w przypadku J. R., już sama prośba o poświadczenie nieprawdy musiała spowodować u niego przeświadczenie o nieuczciwych zamiarach oskarżonego. Zarówno A. G., jak i J. R. są osobami zdrowymi psychicznie, pozostającymi w pełni władz umysłowych. Stąd należy uznać, że wykonując prośby M. G., co najmniej godzili się na popełnienie przestępstwa. Wobec powyższego, Sąd przyjął, że M. G. popełnił zarzucany mu czyn wspólnie i w porozumieniu z co najmniej dwiema osobami (ewentualnie, można rozważać, czy udział A. G. i J. R. przyjął postać pomocnictwa). Prawdopodobne jest, że osób zaangażowanych przez M. G. w realizację planu było więcej. Świadczą o tym choćby omówione wyżej zeznania świadka M. Ż..

Z daleko idącą ostrożnością Sąd potraktował zeznania świadka **Ł. P.** Wobec faktu, że do zgłoszonej ubezpieczycielowi kolizji nie doszło, daleko idące zdziwienie musi budzić fakt, iż po dokonaniu oględzin pojazdów sporządził on kosztorysy uzasadniające uznanie szkody wyrządzonej rzekomo I. K. za tzw. szkodę całkowitą. W ocenie Sądu, zebrany materiał dowodowy wskazuje na udział Ł. P. w popełnieniu badanego czynu.

Ekspertyza biegłego **z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego** nie wykazała autorstwa podrobionych dokumentów, które posłużyły M. G. do dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela. Tym niemniej, biegły wykluczył, że to I. K. sporządziła pełnomocnictwo z dnia 5 grudnia 2013 roku. Wobec faktu, że kwestia braku autentyczności badanych dokumentów (z wyjątkiem oświadczenia J. R., które było autentyczne) nie budziła wątpliwości, opinia biegłego nie miała w badanej sprawie doniosłego znaczenia. Tym niemniej brak było podstaw do kwestionowania jej rzetelności, gdyż została ona wydana przez osobę posiadającą niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe we wskazanej dziedzinie nauki. Jest przejrzysta, spójna i pełna. Formułuje jasne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. Nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również dokumenty prywatne, z których szczególne znaczenie miały akta szkody komunikacyjnej (k. 22-75, 102-130), potwierdzające w szczególności fakt posłużenia się przez M. G. podrobionymi dokumentami, a także wykazy połączeń (k. 411-447) i informacji przekazanych przez operatorów internetowych (k. 381, 407, 509).

W sprawie brak jest przy tym jednoznacznych dowodów wskazujących na współsprawstwo **I. G. (2)**. Należy zauważyć, iż cień podejrzania rzuciła na oskarżoną przede wszystkim, a de facto jedynie, świadek A. G., która zeznała, iż kontaktowała się telefonicznie z obojgiem oskarżonych, zaś pieniądze pochodzące od ubezpieczyciela zostały raz odebrane przez M. G., a raz przez I. G. (2). Z wykazów przekazanych przez operatorów komórkowych (k. 411-447) wynika, że A. G. istotnie kontaktowała się telefonicznie (za pomocą numeru 503-097-868) z numerem 791-062-800 (który, używany był przez I. G. (2)). W szczególności, wiele połączeń pomiędzy tymi numerami zostało nawiązanych w dniach 29 i 30 sierpnia 2013 roku, to jest w okresie, gdy A. G. wypłaciła z bankomatu kwotę pieniędzy i dostarczyła I. G. (2) bądź M. G. (przy czym Sąd przyjął, iż z uwagi na zarejestrowanie połączeń I. G. (2), bardziej prawdopodobne jest, że odebrała ona od A. G. drugą część pieniędzy, w kwocie 1.980 zł). Tym niemniej jasnym jest, iż samo przekazywanie pieniędzy przez I. G. (2), tj. pełnienie przez nią roli posłańca, nie przesądza jeszcze o jej świadomości co do przestępnego pochodzenia pieniędzy. A. G. nie była w stanie określić, czy przekazała oskarżonej pierwszą część

pieniędzy (kwotę 28.517,33 zł), czy też drugą ich część (1.980 zł). Przy czym warto zauważyć, że nawet ustalenie, że I. G. (2) wręczona została wyższa ze wskazanych kwot nie wyklucza tego, iż żywiła ona przekonanie, iż przekazuje mężowi zapłatę za wykonane usługi – jak wskazano wyżej, M. G. prowadził bowiem warsztat samochodowy (w świetle zebranego dowodu nie można wykluczyć porozumienia M. G. i A. G. bez wtajemniczenia I. G. (2)). Warto zauważyć, że zeznania A. G. są jedynym dowodem bezpośrednio wskazującym na sprawstwo oskarżonej. Oskarżeni w swych wyjaśnieniach konsekwentnie zaprzeczali, że I. G. (2) miała świadomy udział w popełnieniu przestępstwa. Przy czym, M. G. w ogóle zaprzeczył, że pośredniczyła ona w przekazaniu pieniędzy, podnosząc że zeznania A. G., obciążające jego żonę mogą być wynikiem ich konfliktu, jaki zaistniał pomiędzy nimi a A. G. (okoliczność zaistnienia konfliktu zdają się potwierdzać również zeznania A. G., która twierdziła, iż boi się obecnie oskarżonych – k. 252v). W ocenie Sądu, obraz zachowania I. G. (2), zrekonstruowany na podstawie zebranych dowodów jest niejednoznaczny. Ponieważ wątpliwości odnośnie współsprawstwa oskarżonej nie sposób usunąć na drodze postępowania karnego, zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. należało je rozstrzygnąć na jej korzyść i przyjąć, że nie dopuściła się ona zarzucanego jej czynu, czy w formie zjawiskowej współsprawstwa, czy też pomocnictwa.

Ustalony stan faktyczny stanowi natomiast podstawę do przypisania zarzucanego w akcie oskarżenia czynu oskarżonemu M. G.. Działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, M. G. podszył się pod inną osobę, tj. I. K. i przedłożył ubezpieczycielowi dokumenty opisujące rzekomą kolizję drogową, w tym oświadczenie, które sporządził na jego prośbę J. R.. Oskarżony wprowadził zatem pokrzywdzoną w błąd co do zaistnienia kolizji, do której rzekomo doszło z winy J. R., a także co do tożsamości osoby poszkodowanej. Wywołał zatem mylne przeświadczenie co do zaistnienia zdarzenia stanowiącego faktyczną podstawę wypłaty odszkodowania. W efekcie, wypłacono oskarżonemu, za pośrednictwem A. G., nienależne świadczenie. Doszło zatem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ubezpieczyciela. Jak wynika z historii rachunku bankowego, A. G. otrzymała drugą wpłatę od ubezpieczyciela dnia 20 sierpnia 2013 roku (k. 249a). Sąd zatem przyjął właśnie tę datę, jako datę graniczną popełnienia czynu.

Część spośród dokumentów przedstawionych przez M. G. ubezpieczycielowi (tj. umowa sprzedaży z dnia 27 marca 2013 roku, oświadczenie z dnia 30 marca 2013 roku, zgłoszenie szkody z dnia 17 kwietnia 2013 roku, oświadczenie właściciela uszkodzonego pojazdu oraz upoważnienie z dnia 2 maja 2013) roku zostały wytworzone w ten sposób, iż stwarzały pozory sporządzenia ich przez I. G. (2) (w przypadku umowy sprzedaży, I. G. (2) i M. Ł.). Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony posłużył się dokumentami podrobionymi. W związku z tym, Sąd uzupełnił przyjętą przez prokuratora kwalifikację prawną (art. 286 § 1 k.k.) o art. 270 § 1 k.k.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. M. G. jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu M. G. należy określić jako znaczny. Oskarżony działał z premedytacją i wyrządził ubezpieczycielowi wydatną szkodę majątkową. (...) S.A. w błąd, naruszył dobra osobiste M. Ł. i I. K., pod którą podszył się, wykorzystując m. in. pozyskane w nieustalonych okolicznościach kopie dokumentów – dowodu osobistego i prawa jazdy.

W punkcie I. sentencji wyroku, za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Z uwagi na to, że sprawca dopuścił się przypisanych mu czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i takową uzyskał, na podstawie art. 33 § 1 i § 2 Sąd orzekł dodatkowo karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki na 20 złotych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się przesłankami z art. 53 k.k., bacząc by kara nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Na niekorzyść M. G. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej jego czynu (opisane powyżej), tj. postać zamiaru, okoliczności popełnienia czynu i wysokość wyrządzonej szkody. Za okoliczność obciążającą należy także uznać zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, kiedy do dążył on do uzyskania powiększonego odszkodowania, posługując się (za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny) podrobionym pełnomocnictwem udzielonym adw. M. Ż..

Na korzyść M. G. brak uprzedniej karalności – skazanie na mocy wyroku SR Gdańsk-Północ w G. z dnia 26 czerwca 2013 roku w sprawie XI K 587/11 (k. 693) uległo zatarciu z mocy prawa na podstawie art. 76 § 1 i 2 k.k. wobec upływu okresu próby i uiszczenia kary grzywny (k. 717).

Określając wymiar stawek dziennych grzywny, Sąd miał na względzie stan majątkowy oskarżonego.

Sąd uznał, że zastosowanie wobec M. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem (punkt II. sentencji wyroku), będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zwłaszcza, że obok tej kary, Sąd orzekł dodatkowo karę grzywny oraz obowiązek naprawienia szkody, stanowiące realne dolegliwości, które winny zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności. Sąd uwzględnił, że przed datą czynu, oskarżony nie był karany za przestępstwo. Należy przyjąć, że przedmiotowy czyn stanowi pierwszy przypadek, kiedy to oskarżony wszedł na drogę występku. W ocenie Sądu, pomimo znacznego stopnia szkodliwości społecznej czynu, można uznać, że M. G. nie jest osobą aż tak zdemoralizowaną, by mogło to uzasadniać zastosowanie wobec niego bezwarunkowej izolacji. Okoliczność ta pozwala mieć nadzieję, że czyn oskarżonego, choć popełniony z premedytacją, był jedynie wynikiem okresowej nierozwagi, nie zaś przejawem jego nieuczciwej natury. Mając na względzie pozytywną wobec oskarżonego prognozę kryminologiczną, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczenie wobec M. G. kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Jednocześnie Sąd uznał, że dla zweryfikowania postawy oskarżonego wystarczające będzie zastosowanie trzyletniego okresu próby. Orzekając o zawieszeniu wykonania kary, Sąd zastosował przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku, gdyż w obecnym stanie prawnym obligatoryjne jest nałożenie któregoś z obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k.k.

W punkcie III. sentencji wyroku, wobec wniosku oskarżyciela posiłkowego /vide k. 595, Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A. kwoty 30.500 złotych, odpowiadającej sumie przekazanej na rachunek bankowy A. G.. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze i wyeksponować w świadomości oskarżonego naganny charakter czynu przypisanego mu w punkcie I. sentencji wyroku. Orzekając w tym zakresie, Sąd błędnie oznaczył wysokość szkody, podając iż wynosiła ona 35.000 złotych. Omyłka ta została sprostowana na mocy postanowienia z dnia 19 sierpnia 2016 roku. Nakładając obowiązek naprawienia szkody, Sąd zastosował przepisy w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 roku, jako względniejsze dla sprawy. Obecnie Sąd jest bowiem zobligowany zastosować przepisy prawa cywilnego, a zatem np. uwzględnić ewentualne odsetki i utracone korzyści.

W myśl art. 414 § 1 k.p.k., w razie stwierdzenia, po rozpoczęciu przewodu sądowego, okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny. W świetle rozważań przedstawionych powyżej, należy stwierdzić, że w przypadku I. G. (2), brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa przez tę osobę. Stąd, w punkcie IV. sentencji wyroku, Sąd uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu.

W punkcie V. sentencji wyroku, Sąd obciążył oskarżonego M. G. kosztami procesu (1/2 wydatków oraz stosowną opłatą), albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania.

Wobec uniewinnienia I. G. (2), w punkcie VI. sentencji wyroku kosztami procesu, przypadającymi na oskarżoną, obciążono Skarb Państwa.